

RECULL DE PREMIS

06/03/2015

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

30

PRENSA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
06/03/15	GUARDONS PERIODISME PREMI PER A UNA FOTO DE SEGRE / SEGRE	6	1
06/03/15	'SÒCIES DE VIDA' Y 'TOLERÀNCIA ZERO', DOS DE LOS GANADORES DEL PREMI MILA DE PERIODISME / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	7	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
06/03/15	RAMON PEDRÓS / SE7ACCENTS	9	5
06/03/15	SEIS AÑOS DE CÁRCEL POR DIFUNDIR REVISTAS Y DIARIOS SIN PERMISO / EL PAIS (ED. NACIONAL)	14	1
06/03/15	LA POLEMICA DEL WORLD PRESS PHOTO REOBRE EL DEBAT SOBRE LA RECREACIO EN LA FOTOGRAFIA / ARA	15	1
06/03/15	LA POR I LA LLIBERTAT, PER JOSÉ ANTICH / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	16	1
06/03/15	SEIS AÑOS DE CÁRCEL PARA LOS RESPONSABLES DE YOUKIOSKE / EXPANSION	17	1
06/03/15	GOLPE A LA «PIRATERÍA»: SEIS AÑOS DE CÁRCEL POR EL «KIOSCO» ILEGAL / LA RAZON	18	2
06/03/15	L'EXDIRECTOR DE VALLÈS VISIÓ DEFENSA QUE EL VAN ACOMIADAR EN REPRESÀLIA PER HAVER DENUNCIAT INGERÈNCIES / EL 9 NOU (VALLES ORIENTAL)	20	1
06/03/15	BAQUEIRA, ESCENARI DE LA 62A TROBADA INTERNACIONAL DE PERIODISTES ESQUIADORS / L'ESPORTIU	21	1
06/03/15	LA LIBERTAD DE PRENSA Y EL ARTÍCULO 2 (I) por ÁNGEL CAMACHO / DIARI DE TARRAGONA	22	1
06/03/15	WORLD PRESS PHOTO RECTIFICA I RETIRA EL SEU PREMI / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	23	1
06/03/15	EL TERMÒMETRE DE LA POLS ALS LLIBRES per Màrius Carol / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	24	1
06/03/15	EL WORLD PRESS PHOTO RETIRA UNA FOTO FALSA / EL PUNT AVUI	25	1
06/03/15	PABLO IGLESIAS PIERDE LOS NERVIOS / LA RAZON	26	1
06/03/15	RETIREN EL WORLD PRESS PHOTO A TROILO / DIARI DE GIRONA	27	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
06/03/15	EL WORLD PRESS RETIRA UN PREMI PER MENTIR SOBRE L'ORIGEN DE LA FOTO / SEGRE	28	1
06/03/15	CONSENS PER A UNA TAXA / EL PUNT AVUI	29	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

GUARDONS PERIODISME

Premi per a una foto de SEGRE

Una imatge d'Itmar Fabregat a una lleidatana nomenada animadora de la parròquia de les Borges || En els premis Mila de Periodisme per la Igualtat de Gènere

R. RÍOS
LLEIDA | *Déu també és nom de dona* és el títol de la fotografia que ahir es va endur el premi Mila de Periodisme per a la Igualtat de Gènere de Lleida en la categoria de Fotoperiodisme. El seu autor és el fotògraf de SEGRE Itmar Fabregat i la imatge va ser publicada pel diari a la portada del passat mes d'octubre. Il·lustrava la notícia del nomenament, per part del bisbe de Lleida, de quatre nous animadors de comunitat parroquial (responsables o ajudants de parròquies) per contrarestar el descens de sacerdots i la falta de vocacions dels últims anys. A la fotografia pot veure's donant la comunió a la parròquia de les Borges Blanques Dolors Queralt, una veïna de Casteldans, casada, amb un fill i una néta, exercint la seua tasca com a animadora.

ITMAR FABREGAT

Imatge presa per Itmar Fabregat i publicada a SEGRE guanyadora d'un premi Mila de Periodisme.

En la vuitena edició d'aquests guardons també va resultar premiada Ràdio Lleida SER, en la categoria de Mitjans Digitals, per *Tolerància Zero. En contra de la violència de gènere*, un treball de Mercè March, Bàrbara Villuendas i Maricel Benabarre

emès per *streaming*. En aquest apartat també s'ha concedit un accésit a Meritxell Rigol pel reportatge *L'Escola mixta, lluny d'educar per viure la igualtat*, publicat al portal digital *lamarrea.com*. Per la seua part, el premi en la categoria Audiovisual

va ser, per tercera vegada, per a Aurora Anton, en aquesta ocasió pel reportatge *Sòcies de vida*, emès al Canal 33 i a Barcelona TV. Finalment, la categoria de premsa escrita va quedar deserta. Cada un dels premis, excepte l'accésit, està dotat amb

1.500 euros. L'entrega tindrà lloc dimarts que ve a la Paeria en el marc dels actes del Dia de la Dona.

Aquesta edició del premi ha comptat amb una vintena de treballs presentats, tres més que l'any passat.

AMADO FORROLLA

AMADO FORROLLA

UGT ■ El sindicat va organitzar ahir a la tarda la jornada "Dona i Tercer Sector". L'acte també va servir per homenatjar les dones amb 25 anys d'afiliació a UGT.

CCOO ■ La xarrada "Com actuar davant la violència masclista a l'empresa", una concentració reivindicativa i la lectura d'una manifest van ser els actes organitzats ahir per CCOO.

DIA DE LA DONA

PLANS D'IGUALTAT
Ajuts per a dos empreses lleidatanes

■ Dos empreses de Lleida han rebut subvencions del Govern de l'Estat per implantar plans d'igualtat. Es tracta de Fruits de Ponent Grup Cooperatiu (8.500 euros) i Motor Tàrrrega (5.500), amb l'objectiu d'afavorir la igualtat d'oportunitats entre homes i dones.

DE LA UNIÓ EUROPEA
Espanya, segona en desigualtat de gènere

■ Espanya és el segon país de la UE on es creu que la desigualtat entre homes i dones és més generalitzada, segons els resultats d'un Eurobaròmetre sobre igualtat de gènere, publicat en vigílies del Dia Internacional de la Dona. El 76% dels espanyols creu que la desigualtat de gènere està molt estesa.

PARLAMENT
Avalen la llei d'igualtat entre dones

■ El Parlament va avalar ahir que la proposició de llei d'igualtat efectiva entre dones i homes segueixi el seu tràmit, amb el suport de tots els grups tret del PP, l'esmena del qual a la totalitat es va rebutjar i que considera que està carregada de "negativisme i imposicions" i no combat les arrels de la desigualtat. La llei regula els mecanismes que han de garantir l'abast del principi d'igualtat efectiva.

EMPRESSES
Tot just el 30% de les firmes compleix la llei

■ Només el 26% de les empreses espanyoles compta amb més d'un 40% de representació femenina en els seus consells d'administració, com fixa la llei d'igualtat, segons assenyala l'estudi.

'Sòcies de vida' y 'Tolerància zero', dos de los ganadores del Premi Mila de Periodisme

El jurado destaca el aumento de trabajos presentados y pide fomentar las buenas prácticas en materia de igualdad de género

'Tolerancia Zero. En contra de la violència de gènere', 'Sòcies de vida' y 'Déu també és nom de dona', trabajos ganadores del VIII Premi Mila de Periodisme per a la igualtat de gènere a Lleida.

Lleida
REDACCIÓN

La octava edición del Premi Mila de Periodisme per a la Igualtat de Gènere en Lleida ya tiene ganadores. El presidente del Col·legi de Periodistes de la de-

marcación leridana, Rafa Gimena, y la *regidora* de Drets Civils, Cooperació i Igualtat, M. Rosa Ball, anunciaron ayer el nombre de los trabajos periodísticos premiados y el nombre de las plumas que los han elaborado.

Así, en la categoría de Mitjans digitals, el ganador ha sido un trabajo de Mercè March, Bàrbara Villuendas y Maricel Benabarré, titulado *Tolerància Zero. En contra de la violència de gènere* y emitido por *streaming* des de Ràdio Lleida SER. Esta categoría también ha concedido un ace-

FOTO: Tony Alcántara / Rafa Gimena y M. Rosa Ball, ayer en el Col·legi

sito sin valor económico por el reportaje de Meritxell Rigol *L'escola mixta, lluny d'educar per viure la igualtat*, publicado en el portal digital lamarea.com. Por su banda, en categoría *Audiovisual* se ha premiado el reportaje *Sòcies de vida*, de Aurora Anton, emitida por el Canal 33 y Barcelona TV. En fotoperiodismo, el galardón recayó en la fotografía *Déu també és nom de dona* presentada por Itmar Fabregat en *Segre*. La categoría *Prensa escrita* se declaró desierta.

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Ramon Pedrós

● GERARD MARTÍNEZ
 ● LLEIDA
www.7accents.cat

● GERARD MARTÍNEZ
**Hi havia tràfic d'influències
 entre Ferrusola i Pujol per afa-
 vorir els seus fills?**

● RAMON PEDRÓS
 Ella no se'n va amagar mai.
 "Prou tenen dret a guanyar-se
 la vida!", s'exclamava sempre.
 Ella mateixa ho confessava a la
 comissió: "Els ajudàvem com
 qualsevol pare ajuda el seu fill".
 Ja, però és que el seu pare no
 era qualsevol pare, era el presi-
 dent de la Generalitat!

● G. M.
**Però ella manté que mai no ha
 fet cap trucada per benefici-
 ar-los...**

● R. P.
 Tu creus que ella tenia necessi-
 tat d'aixecar el telèfon? El seu
 marit era el president de la Ge-
 neralitat; el seu fill gran, el di-
 rector general de Presidència;
 el cosí germà del seu marit, el
 secretari general de Presidèn-
 cia, i alguns consellers tenien
 familiars que eren socis del seu
 fill gran, com Felip Puig, per
 exemple. Repeteixo: tu creus
 que li calia trucar-los?

**Va ser cap de premsa
 de Jordi Pujol
 entre 1988 i 1998.
 Ha escrit tres llibres
 sobre l'expresident
 de la Generalitat. La
 seva compareixença
 a la comissió
 d'investigació del
 Parlament encara
 "cou", entre d'altres,
 a la mateixa Marta
 Ferrusola**

●G. M.

Seguint la comissió, fa la sensació que creuen que no han fet res malament...

●R. P.

La compareixença de l'altre dia va ser una gran riota. Marta Ferrusola dient que Catalunya no es mereix això... Encara no han deixat anar el llaç, com si ells fossin Catalunya.

●G. M.

Es consideren innocents?

●R. P.

Ferrusola m'havia dit més d'una vegada que ells ho havien donat tot per Catalunya i que ja era hora que Catalunya els tornés alguna cosa, en el sentit d'ajudar els seus fills. Això ho portaven al moll de l'os de la seva actuació.

●G. M.

Et va sorprendre la confessió de Jordi Pujol?

●R. P.

Sí. La veritat és que de l'herència no en sabia res. Jo em crec el Trias, el Triadú i el seu cunyat quan diuen que tampoc no en sabien res. Has de tenir molt present que el Pujol sempre ho havia negat rotundament, i és que no era la primera vegada que sorgia una informació similar. Ell havia basat la seva doctrina política en un comportament d'exigència ètica, per tant, ningú no s'ho podia esperar. Va ser una sorpresa i una gran decepció. Fins aleshores era com un déu a Catalunya.

●G. M.

Tu, amb els teus llibres, ja l'havies fet baixar de l'altar...

●R. P.

Quan jo publico el primer llibre, carregat de petites anècdotes que, d'alguna manera, presenten un Pujol diferent, fora del seu pedestal, és quan alguns cercles de Convergència m'ataquen i desqualifiquen el meu llibre, perquè ell era una figura intocable. Pensa que ha estat una persona respectada i venerada, tothom li ha reconegut sempre que ha estat el gran arquitecte de la Catalunya moderna.

●G. M.

I tu ensenyes la seva cara i, també, la seva creu...

●R. P.

Quan parlo de creu (*Jordi Pujol, cara y cruz de una leyenda*, Milenio, 2014), em refereixo a una

cara amagada. Pujol és un personatge polièdric, amb moltes cares. Hi ha un Pujol molt diferent al que es presenta en públic. El demiürg, que fa plorar auditoris sencers amb els seus discursos, i el tosc, esquerp, malhumorat i, sovint, maleducat. A mi em feia patir molt en els dinars oficials, era un perfecte maleducat, capaç d'agafar el ganivet per rascar-se el clatell o començar a dinar sense que la resta no tinguéssim el plat a taula. En el llibre m'entretinc a descriure aquestes xorrades, però també descriu la relació amb els fills, als quals deixava massa llibertat en relació amb els seus negocis, i això va provocar molta condemna al llibre.

●G. M.

Ferrusola fins i tot ha dit que els vols fer mal...

●R. P.

Al revés, el mal l'hem sentit nosaltres, ens l'han fet a nosaltres, moralment. El mateix Artur Mas també ho va dir, que li dolia la confessió i que comprenia l'estat d'ofuscació en el qual havia deixat la ciutadania. El periodista no en té cap de compromís envers una família. Jordi Pujol Ferrusola diu que he traït la confiança de la família. També diu que he mentit. O he mentit o he traït, però les dues coses és impossible. Com bé saps, el periodista està casat amb els fets i la realitat, i, per molt que dolgui, aquesta és una qüestió que es respira en els meus llibres, la independència de criteri, ja que jo només he estat fidel al meu criteri d'independència. Estic agraït, treballar al seu costat em va ajudar a créixer intel·lectualment, però mai no hauria pogut traïr la meva consciència.

●G. M.

I per què no ho vas denunciar abans?

●R. P.

Jo no tenia cap intenció de denunciar res, sinó de fer un llibre d'anècdotes, que és el que em demana Planeta. Però no em conformo a explicar quatre acudits, vaig una mica més enllà i dono peu a algunes de les polèmiques que van tenir lloc en alguns dels viatges del president on anaven els seus fills.

●G. M.

Estaves ressentit per la teva marxa del gabinet de premsa de la Generalitat?

●R. P.

Jo me'n volia anar des de l'any

94-95, però ell em diu que m'espera, fins a l'any 96, quan pacta amb Aznar, aleshores li torno a dir que vull marxar. Són molts anys per a un periodista passar tant de temps en política, sobretot si tens ganes de tornar al periodisme actiu. Després, tant Pujol com Triadú en fan dos o tres propostes professionals, entre les quals Recoletos, que aleshores publicava l'Expansión i el Marca, en la seva incursió a Catalunya. Amb això et vull dir que no n'hi havia cap de ressentiment. És molt fàcil buscar les pessigolles quan tens ganes de desprestigiar algú, però aquí només hi ha la figura d'un periodista que mai no ha deixat de ser-ho i que aplica una mesura moral, perquè hi ha coses que li xoquen i no les amaga.

●G. M.

Però tu et critiques als llibres...

●R. P.

Quan faig el primer llibre, que és l'origen de tot, molts em diuen que no és el llibre que esperaven de mi. Ja ho entenc, no és com la resta de llibres que es publicaven sobre el Pujol en aquella època, però no és un llibre de denúncia, és simpàtic, per descobrir les facetes més humanes d'un president admirat. N'hi ha deu o dotze de llibres crítics amb el Pujol. Jo no tenia cap interès d'anar contra ningú, però no podia amagar coses que grinyolaven. Només parlava d'ambients, reaccions...

●G. M.

Tal com vas fer a la comissió?

●R. P.

Una comissió parlamentària no és un judici, no has d'anar a provar res, a mi em pregunten per percepcions, i són les mateixes percepcions que hi havia al llibre. D'altra banda, després de la meua compareixença hi ha una declaracions del Triadú. Confirmava el que jo havia insinuat el dia anterior, que ell havia marxat per la "tibantor" que produïen les activitats dels seus fills i que la política s'hauria de separar de la seva família.

●G. M.

Triadú va confirmar el que havia dit, però Xavier Trias no.

●R. P.

Al Trias li pregunten si, tal com havia dit jo, la Ferrusola demanava favors per als seus fills, i ell assegura que no l'havia trucat mai. Home, com l'havia de trucar? Ell era la mà dreta del president, sí, però és que el

president era el seu marit! Qui-na necessitat tenia de trucar el Trias?

●G. M.

I el tema de l'herència, te'l creus?

●R. P.

Em costa de creure. Crec que tot plegat és un argumentari per ajudar una altra vegada els seus fills. Quan a mi el PP em pregunta si Jordi Pujol fa la confessió per ajudar els seus fills, jo contesto que no ho descarto però que no en tinc proves. Tot i això, ho confirma el seu fill gran quan té la barra de comparar la confessió del seu pare amb el consell de guerra del 23-F defensant la democràcia en favor de l'ideari, el país i la família. Ell mateix ho diu, ho fa per la família.

●G. M.

Però això no demostra que l'herència no existeixi...

●R. P.

En els paradisos fiscals, si tu demanes que s'obri el secret bancari per blanqueig de diners o frau fiscal, no te l'obren, hi ha d'haver delictes tipificats com a corrupció, que es demostrí que aquests diners tenen un origen il·lícit. I si la família tingues ganes de col·laborar amb la justícia, com va dir Pujol des del primer dia, seria molt fàcil: que aixequi el sumari d'aquests comptes i es veurà la traçabilitat dels diners. Mentre no aixequin el secret bancari, l'ombra del dubte persistirà. Ho tindrien molt fàcil si només fos això, però després de la compareixença del fill ja es veu que s'usa aquest tema per emparar tots els moviments bancaris del fill.

●G. M.

Com diries que passarà a la història Jordi Pujol?

●R. P.

S'ha de veure com acaba això. Des del moment que fa la confessió, ell es veu capaç de controlar-ne les

conseqüències, com s'ha vist capaç de controlar la política catalana durant 25 anys. I encara està per veure, perquè l'arquitectura de la defensa és molt compacta. Hi ha uns diners que ens deixa el meu pare, són de la família, no vénen de la corrupció, les altres comissions no sabem què són, ho administrava el meu fill, Jordi Pujol Ferrusola, per si veieu que hi ha moviments als comptes... S'ha de veure què diu el jutge. Jo crec que la voluntat que ha tingut sempre Jordi Pujol de deixar un llegat per a la posteritat ara està en crisi i realment l'afectarà molt negativament. Passi el que passi, però, si a sobre hi ha una condemna vinculada amb la corrupció, llavors els capítols finals de la seva història seran una taca.

●G. M.

Si et proposessin escriure el mateix llibre que fa quinze anys, el faries igual?

●R. P.

Sí, seria bastant semblant. De fet, Planeta ja me l'ha demanat, però, per ara, he dit que no, perquè ells el voldrien treure ja i jo vull esperar una mica més. Si hagués de fer el mateix llibre, però, seria molt semblant. En el llibre es diu una frase que no l'ha desmentit mai la interessada, la cap de gabinet del president durant molts anys, que ja havia estat secretària seva a Banca Catalana i que, com el Quim Triadú, patia molt per les activitats empresarials dels fills. Va dir: "Si hi ha una cosa que

Bitllet d'anada i tornada a Lleida

Pedrós, nascut a Lleida el 1947, és un professional de llarg i reconegut prestigi que va començar la seva trajectòria en el rotatiu madrileny ABC, diari del qual va ser corresponçal a Moscou. A la mateixa capital russa, va ocupar el càrrec de delegat de TVE. Amb posterioritat, va ser delegat de l'Agència EFE a Estats Units i Canadà i a Brussel·les. De retorn a Espanya, va ser nomenat delegat de la mateixa EFE a Catalunya, des d'on va impulsar els serveis en català de l'Agència. Durant deu anys, va ser director general de Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya en successius governs de Jordi Pujol. A continuació, va ser nomenat sotsdirector general del Grup Recoletos a Catalunya amb l'objectiu de contribuir a la implantació a territori català dels nous productes del grup editorial. Així mateix, va ser director editorial de Metro News a Espanya i va protagonitzar la implantació de la premsa gratuïta al nostre país. Abans de tornar a Lleida per incorporar-se a La Mañana i crear El Matí Independent de Lleida, va ocupar durant dos anys la direcció del Diari de Tarragona. La major polèmica de la seva vida, però, ha vingut per la seva faceta d'escriptor, amb els llibres *La volta al món amb Jordi Pujol i Jordi Pujol a les Espanyes* (Planeta). També ha publicat *Jordi Pujol, cara y cruz de una leyenda* (Milenio).

“
Els fills es beneficiaven de la posició del seu pare
”

puguí erosionar la figura de Jordi Pujol, no és ni una noció de censura ni una desfeta electoral, sinó l'activitat econòmica dels seus fills". Això està escrit des de fa quinze anys i ningú no ho ha desmentit mai.

●G. M.
Una mica bruixa...

●R. P.
És que era molt fort, privatitzacions de les telecomunicacions que li atorgaven a l'empresa que assessorava Pere Pujol... Es va parlar molt de l'abocador de Tivissa, noves energies, molins de vent, energia solar... Aprofitaven un munt d'informació privilegiada per emprendre les seves iniciatives! Millor que calli, però era un escàndol.

●G. M.
T'has guardat coses?

●R. P.
Els periodistes tenim tendència a guardar papers. Em preguntes si els vaig publicar tots? No, perquè no volia fer un llibre de denúncia, no em pertocava.

●G. M.
Els teus llibres tornen a estar de moda... I això que alguns són de fa quinze anys!

●R. P.
Tot allò escrit en un llibre fa quinze anys, dit ara, després de la confessió de Pujol, adquireix un nou sentit, és evident.

●G. M.
En el cas que no n'escrigués de nou, quins motius esgrimiràs per no fer-ho?

●R. P.
Si al final encara me'l demanen, segurament el faré. Quan un editor et demana un llibre, el vol en un temps molt particular, si li entrego d'aquí a dos anys potser ja no li interessa. Però si me'l continuen demanant, depèn de com acabi, no hi tindria cap inconvenient

●G. M.
En tots aquells anys no hi va haver ningú que li digués a Pujol que anés en compte amb el que feien els seus fills?

●R. P.
Li van preguntar a la sessió parlamentària i ell va contestar que no podia parar l'activitat dels seus fills. Assegura que l'únic que va poder fer com a pare era fer recomanacions, que no podia anar més enllà, perquè els que pressionaven eren la dona

**Ramon Pedrós,
a la redacció
de 7accents.
Fotos: Carlos
Bonfill**

de publicar-se el llibre, ell ve al *Diari de Tarragona* un parell de vegades quan jo n'era el director, fins i tot a *La Mañana*, on li faig una entrevista, és a dir, que manteníem una relació cordial. Les coses canvien ara, ja que la seva situació és més delicada amb les imputacions, la comissió parlamentària... Ara diuen que tot el que he escrit és mentida, però és normal, no poden dir el contrari, si admeten que tinc raó, els empresonen a tots immediatament. Ho entenc com a legítima defensa.

●G. M.
Et veus capaç de fer una predicció de com pot acabar tot això?

●R. P.
Jo em temo que per a algun fill, sobretot per al gran, pugui acabar malament. Els demés no, tot el que sigui frau fiscal, tu pagues i avall. Però amb el tema de les comissions... Mira, tota la guerra entre Jordi Pujol i Miquel Roca l'any 92, en el famós Congrés de Convergència, quan descavalquen Miquel Roca, és una guerra en què intervé la família, bàsicament els fills i el cosí, i tot plegat té molta relació amb el control financer de Convergència, el qual era responsabilitat de Roca. A partir d'aleshores, el fill gran té molt a veure amb el control financer del partit, i jo crec que per aquí sortiran coses.

i els fills, i això ho dic jo.

●G. M.
Quina relació tenies amb Marta Ferrusola?

●R. P.
Poca. Recordo, però, una vegada que una revista de Madrid, *Època*, dirigida per Miguel Torres, va publicar un reportatge sobre els negocis dels seus fills, un dels centenars de reportatges que s'han publicat sobre aquest tema. Poc després em truca la Ferrusola, una de les poques vegades que vam parlar a soles, i em diu que s'ha de fer un escrit negant-ho tot. A mi em sorprèn que la dona del president truqui el cap de premsa de la institució, això ja et demostra que ella truca ja tothom... Jo contesto que d'acord i que ens ho mirem bé per provar-hi un argumentari i

tenir clar què s'ha de desmentir, però ella em diu que no hem de mirar res, que hem d'assegurar que tot és mentida. "En bloc?", li pregunto. Jo no m'hi veig en cor i li dic que no. Encara vaig esperar uns dies per si em deia alguna cosa, però la setmana següent a la mateixa revista hi apareix un escrit desmentint-ho tot firmat pel cosí germà del president, que era secretari general de Presidència, Joaquim Pujol i Figa, el meu cap, jo depenia orgànicament d'ell. Tot quedava a casa... I per què havia de ser ella qui em truqués a mi per demanar que desmentís una notícia relacionada amb els seus fills?

●G. M.
I amb els fills, hi tenies relació?

●R. P.
Amb el que més, amb l'Oriol,

perquè va treballar a Presidència un temps. Amb l'Oriol he mantingut una relació prou bona fins fa ben poc. El Jordi Pujol, el gran, l'he vist tres o quatre vegades, al viatge a Portugal, a Madrid amb el seu pare, a la Generalitat i en alguna festa mediàtica, com una a Antena 3, amb els seus germans. El petit, l'Oleguer, em queia molt simpàtic, perquè acompanyava el seu pare a alguns viatges, però era molt jove, tenia 22 o 23 anys. I a la filla, la gran, a Xina, en un altre viatge, i a la petita l'he vist després, una vegada a Suècia.

●G. M.
I amb el president?

●R. P.
I tant. Pensa que anys després

“
**Si admeten
que tinc raó,
els empresonen
a tots**
”

La imagen de la portada del perfil en Facebook de la página web YouKioske.

Seis años de cárcel por difundir revistas y diarios sin permiso

La Audiencia Nacional condena a los administradores de la web YouKioske

T. KOCH
Madrid

Como un quiosco gigantesco, con revistas y periódicos de media Europa (entre ellos, EL PAÍS). Todo gratis, todo ilegal. La web YouKioske contaba con un catálogo de 17.000 ejemplares, entre publicaciones españolas, alemanas, italianas, francesas, inglesas, portuguesas e incluso rusas. Todo, eso sí, sin autorización de los propietarios de los derechos. Por eso, la Audiencia Nacional condenó ayer a seis años de cárcel a los dos responsables de la web, en el castigo más duro que se recuerde para unos piratas informáticos en España.

Los administradores de YouKioske, David González Hernández y Raúl Antonio Luque Gutiérrez, han sido condenados a tres años de cárcel por un delito contra la propiedad intelectual y otros tres por pertenecer a una organización criminal. Un tercer acusado —Óscar González Hernández, hermano de David— fue absuelto, al no quedar probada su participación, informó Efe.

Los condenados son las primeras víctimas del endurecimiento en la lucha contra la piratería que supuso la entrada en vigor en enero de la nueva Ley de Propiedad Intelectual (LPI). También sería —la sentencia es recurrible ante el Supremo— la primera vez que unos piratas informáticos van a la cárcel en España.

La LPI entró en vigor en enero, tras ser aprobada por el PP en solitario y ante el rechazo de toda la oposición, tanto que el 4 de febrero el PSOE llegó a recurrir la ley ante el Tribunal Constitucional. Los socialistas atacaban tres puntos y, sobre todo, la compensación por copia privada con cargo a los Presupuestos del Estado que sustituyó el canon digital.

Precisamente ayer el PSOE confirmó que su recurso ha sido admitido a trámite por el Constitucional, lo que no significa que el tribunal comparta sus objeciones, pero sí garantiza que acabará dictando una sentencia al respecto. Fuentes socialistas calculan que, en el más rápido de los

Los responsables de YouKioske, durante el juicio en noviembre. / FERNANDO VILLAR (EFE)

Los piratas deberán ingresar en prisión si se rechaza su posible recurso

El fallo responde a la nueva Ley de Propiedad Intelectual

casos, el fallo llegará en un año.

La ley aprobada por el PP amplía la guerra contra las páginas de descargas también a las webs de enlaces, aquellas que facilitan el acceso a otros sitios donde se puede conseguir el contenido protegido por el derecho de autor. La ley aumenta las multas contra estas webs hasta los 600.000 euros y endurece las condenas. Así, la Audiencia Nacional ha castigado a los dos acusados con el tipo agravado de delitos contra la propiedad intelectual (tres años de cárcel), debido

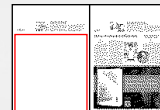
al demostrado ánimo de lucro y al elevado perjuicio económico a los editores (de 3,7 millones de euros), según la agencia Efe.

En concreto, el tribunal considera probados tres elementos clave: el ánimo de lucro, el conocimiento por parte de los acusados de que estaban infringiendo la ley y que los contenidos disponibles en su web no tenían autorización por parte de sus dueños y el perjuicio económico a terceros. La sentencia también aprovecha otra novedad de la ley: antes, algunos abogados defendían que un enlace no representa un acto de comunicación pública y por tanto sus responsables no podían ser perseguidos. Otros letrados, en cambio, argumentaban lo contrario. Pero incluso entre los primeros se dejaba claro que la llegada de la nueva ley modificaba la definición de comunicación pública y complicaba la gestión de una página con enlaces a contenidos no autorizados.

La sentencia inhabilita a los dos condenados durante cinco años para ser administradores de webs, les impone indemnizar

a los afectados y establece la incautación de los beneficios acreditados: 196.280 euros.

La sentencia sostiene que ambos condenados "se concertaron para crear y mantener YouKioske por tiempo indefinido con el fin de utilizar las facultades de los titulares de los derechos de explotación de las publicaciones y repartirse los beneficios obtenidos, y ello sin el consentimiento de los titulares afectados, quedando demostrado que estos les comunicaron en múltiples ocasiones lo contrario, requiriéndoles reiteradamente que no usaran más los contenidos objeto de explotación". Según el tribunal, este caso "pone de manifiesto un absoluto desprecio de los acusados no sólo a la norma en sí misma considerada sino, y sobre todo, a las víctimas o perjudicados por el delito. No les dolía ningún tipo de prendas manifestar su menosprecio a aquellos que sabían que perjudicaban con sus acciones, de tal modo que se mofaban de cómo iban a emplear sus beneficios disfrutando en paradisíacas playas, mientras otros se irían al paro".

La polèmica del World Press Photo reobre el debat sobre la recreació en la fotografia

El certamen ha retirat un primer premi pels dubtes sobre l'espontaneïtat i veracitat de les imatges

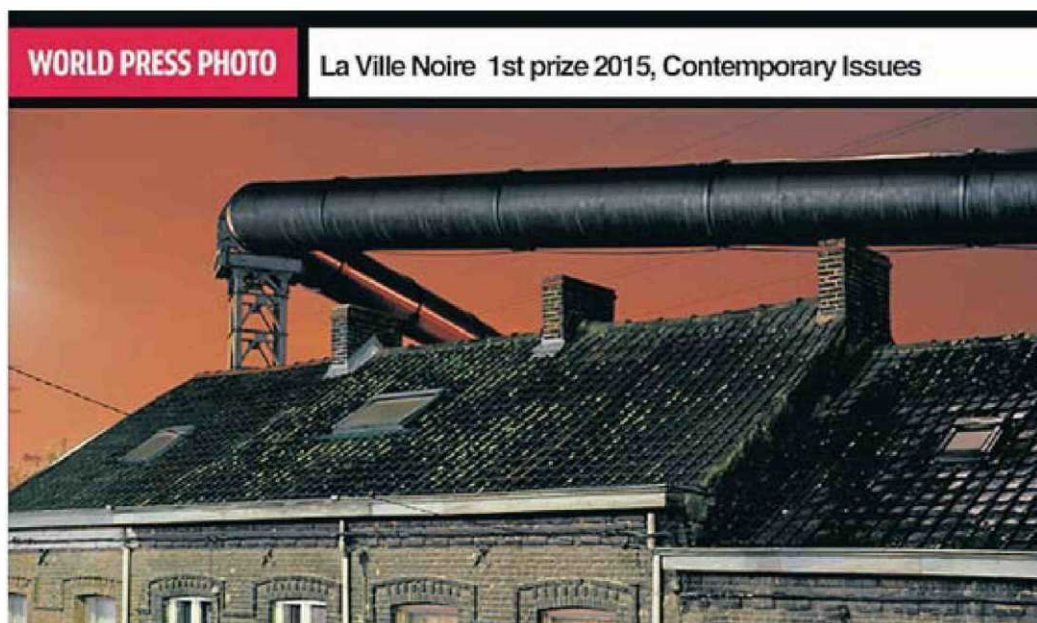
ÀLEX GUTIÉRREZ
BARCELONA

El World Press Photo ha volgut tallar d'arrel la polèmica que envoltava un dels seus guanyadors i li ha retirat el primer premi que li havia atorgat, en la categoria d'esdeveniments contemporanis. La polèmica feia dies que envoltava el treball de Giovanni Troilo sobre la degradació del municipi belga de Charleroi, que el fotògraf coneix de primera mà. Dimecres, el festival de fotoperiodisme Visa Pour l'Image –un dels més prestigiosos del seu àmbit– va anunciar que no exhibirà les fotografies premiades pel WPP. El certamen hi ha respost amb la mesura dràstica d'anul·lar el seu premi. Visa Pour l'Image no ha respost, però des del sector se suposa que reconsiderarà la decisió. Segons el director del World Press Photo, Lars Boring, "s'ha trencat una regla, s'ha creuat una línia". El fotògraf ha confirmat aquesta informació, i assegura que està molt entristit.

Dos són els principals problemes que arrossegaven aquestes imatges. Una de les fotografies estava presa a Brussel·les, tot i que el peu de foto la situava, com les altres, a Charleroi. Troilo ha assegurat que va ser un error a l'hora d'omplir els formularis. En segon lloc, algunes de les imatges tenien un component de posada en escena. A una de les fotografies, el subjecte és el seu cosí, que va acceptar ser retratat a l'interior d'un cotxe practicant sexe amb una noia. El peu original de foto revelava la part orquestrada de la fotografia, però en el que va sortir publicat, més curt i escapçat, aquesta informació vital es perdia.

El cas ha reobert un vell debat entre els fotògrafs. "Si el públic no pot confiar en el fotoperiodisme, tenim un problema seriós. No només el té la nostra feina, sinó també la societat i la democràcia", explicava el fotògraf Gary Knight, un dels responsables del jurat del World Press Photo en edicions passades.

En tot cas, les fotografies es podran veure a Barcelona, com és tradicional al CCCB. Així ho confirmava Sílvia Omedes, directora de la fundació Photographic Social Vision, que és qui porta el World Press Photo a la capital catalana. "Celebrem la decisió del Premi", explica-

WORLD PRESS PHOTO

La Ville Noire 1st prize 2015, Contemporary Issues

va a aquest diari. "Defensem els nous llenguatges del documentalisme, però en el World Press Photo no hi tenen cabuda, perquè és del certamen més purs en periodisme".

Una de les fotògrafes que ha volgut contemporitzar la polèmica és Arianna Rinaldo. Aquesta italiana establerta a Barcelona, directora de

la revista *Ojo de Pez*, creu que cal diferenciar entre fotoperiodisme i fotografia documental: "En el primer cas és evident que es tracta de capturar un moment, però en el segon parlem d'un gènere que té un llenguatge propi, que es basa a treballar i investigar un assumpte durant temps i expressar-lo després".

Una de les fotografies guanyadores que el World Press Photo ha retirat de la seva web. La identificació d'una imatge com a Charleroi tot i ser Brussel·les ha desencadenat la decisió del certamen.

GIOVANNITROILO.COM

"Aquest cas ha esclatat perquè l'alcalde del municipi en qüestió s'ha queixat. Però molts ciutadans s'han reconegut en l'atmosfera retratada per Troilo. I no puc deixar de preguntar-me què passaria si els alcaldes de ciutats en desenvolupament es queixessin per com queden evocades a través de les fotografies occidentals", reflexiona Rinaldo.

En un sentit similar es pronuncia Anna Bosch, membre del Centre de Fotografia i Mitjans Documentals (CFD): "Hem de tenir present que sovint el fotoperiodisme té preparació, com per exemple quan es fa un retrat, i també postproducció, com quan se li puja el contrast a una fotografia de víctimes de guerra per accentuar el dramatisme de l'escena. Traçar els límits és complicat, però no hem d'oblidar que el focus d'interès és la història i la veu personal de l'autor que ens l'explica. Ara bé, el llenguatge formal, així com els recursos tecnològics del mitjà fotogràfic, són elements al servei de la història i no al revés". Per a Bosch, un criteri a considerar és "que el receptor d'una fotografia pugui saber si aquella escena és espontània o recreada".

CARTES DES DE PARÍS

José Antich

La por i la llibertat

Tot i que París ja no plora els morts del tràgic atemptat contra *Charlie Hebdo*, del qual demà farà dos mesos, l'illa de França no deixa de tenir els seus dotze herois permanentment presents. No sonen les campanes, a la laica França, però diaris, ràdios i televisions no estan disposats a girar full en relació amb aquell dramàtic 7 de gener. Encara no. Hi ha discursos dels representants de les més altes institucions del país, debats continus entre intel·lectuals que miren d'arribar a l'arrel del problema, actes públics que van des de conferències a taules rodones i fòrums de tota mena amb presència reiterada de ciutadans d'origen musulmà desmarcant-se de l'atac gihadista. També pancartes al carrer, com la immensa tela a la façana de l'Institut del Món Àrab, a prop de l'estació de Lió, amb el mundialment famós lema *Je suis Charlie*. I un trist murmurí d'alarma entre la població jueva. A les escoles, el debat és viu i és diari, amb una profunda preocupació de les autoritats per l'increment de les teories de la conspiració entre els joves que aquesta mateixa setmana era el tema d'obertura de la portada del matutí *Le Fi-*

La sensació de por a un terrorisme desconegut ha calat en la ciutadania i en les autoritats franceses

garo. Tot ajuda a recordar i inunda de vida a tota hora els relats d'aquella tràgica jornada.

De l'orgull francès ferit va sorgir una vacuna col·lectiva contra la intolerància que apel·lava als vells valors republicans. No va ser només aquella imponent manifestació ciutadana que va començar a la plaça de la República i que encara avui és recordada com la mobilització més important contra el gihadisme, el que manté encesa la flama del record, sinó el compromís ètic de les institucions franceses i dels seus representants per situar-se inequívocament al costat de la llibertat d'expressió. És, potser, l'única línia vermella que, malgrat el profund trauma de la multicultural societat francesa, Hollande i Sarkozy han apuntalat junts, evitant ostentacions legislatives que poguessin ser interpretades com una retallada de les llibertats, un valor sagrat al nord del Pirineu.

Malgrat les setmanes que han passat des de l'atemptat terrorista més greu esdevingut en territori francès en les últimes dècades, la sensació de por a un terrorisme desconegut però que ha arrelat a les seves ciutats, als seus carrers, als seus edificis, a les seves escoles i als seus mercats ha calat profundament en la ciutadania i també en les autoritats. Per això són excepcionals les mesures que comporten l'aplicació del pla Vigipirate, que situa el país al nivell d'alerta d'atemptats i que ha estat prorrogat fins al 10 d'abril a tota l'illa de França. El pla suposa una mobilització sense precedents de més de 10.000 militars al gran París i localitza com a punts de protecció especial més de 800 enclavaments, 310 dels quals són jueus.

L'impuls que va suposar per al tiquet Hollande-Valls la bona gestió dels atemptats s'està esgotant i el retorn a l'activitat ordinària de la cosa pública no ha fet sinó evidenciar els grans mals que afecten

la política i l'economia francesa. El desgast i la desunió del PS són massa profunds, la UMP no troba en Sarkozy el lideratge de la seva primera etapa i l'FN de Marine Le Pen continua comandant les enquestes després d'adoptar un perfil de lliberament pla durant aquests últims dos mesos, conscient que la defensa de valors com la llibertat no ha estat mai un plat de bon digerir per a la ultradreta.

La novaiorquesa Taryn Simon, considerada per molts experts la nova estrella al firmament de la fotografia contemporània, presenta fins a mitjan maig a la galeria nacional de Jeu de Paume, al jardí de les Tulleries i dirigida per la catalana Marta Gili, una selecció dels seus treballs des de l'any 2000. Començant per *Els innocents*, la seva obra més reconeguda internacionalment, en què documenta les diferents històries de desenes d'individus que van ser enviats a diferents presons dels Estats Units per crims que no havien comès. Simon, que acaba de fer 40 anys, ja ha vist la seva obra exposada en museus tan prestigiosos com la Tate Modern de Londres, el MoMa i el Whitney Museum de Nova York, la Neue Nationalgalerie de Berlín, la Biennale de Venècia o el Center for Contemporary Art de Pequín. Potser la principal característica de la seva primera exposició monogràfica a França és la singular presentació i l'explicació de la seva manera de treballar. Imatge, text i recursos gràfics acaben sent un tot de l'obra. Com va explicar Simon en la presentació, tan sols el 20% de la seva feina és fotografiar. El 80% restant acaba sent una tasca de documentació i d'investigació.

De Simon sorprèn el magnetisme de la seva obra, la meticulositat obsessiva que la fa perseguir objectius aparentment inabastables i la capacitat d'imaginació i de persuasió per accedir a llocs prohibits. També el fotoperiodisme de denúncia. Moltes vegades aquest acaba sent el seu objectiu real: a través d'una feina més pròpia d'un investigador o d'un historiadore, presentar-nos una realitat que s'ometi les nostres presumptes certeses a un dubte constant. Casada amb el cineasta milionari Jake Paltrow, germà de l'oscaritzada Gwyneth Paltrow, l'obra de

Libération, ha elaborat i posat a la venda tres números. L'últim, abans-d'ahir, que dedica la portada al Front Nacional, i del qual s'han imprès 1,6 milions d'exemplars, una mica menys que els 2,5 milions que es van posar a la venda del número anterior i, òbviament, molt lluny del número posterior a l'atemptat, del

PERICO PASTOR

El ja famós 'Je suis Charlie' no és només un lema afortunat sinó un autèntic crit en defensa de la llibertat

Taryn Simon ens acosta a la seva particular mirada sobre Amèrica després dels atemptats de l'11 de setembre del 2001. Surt a trobar una societat atemorida mentre els seus fills se'n van a milers a l'Iraq a buscar presumptes bombes de destrucció massiva que no trobaran mai per més que la propaganda oficial se'n mostri convençuda. L'inventari d'una societat post-trada pel terrorisme que ha vist caure les Torres Bessones davant la decisió política d'atacar l'Iraq i de posar fi al règim de Saddam Hussein.

En els seixanta dies que han transcorregut des de la matança de *Charlie Hebdo*, la reduïda redacció de la revista, instal·lada en una de les plantes del diari

qual es van fer diverses edicions i se'n van vendre vuit milions després de la manifestació plena de cartells amb el lema *Je suis Charlie*. Es tracta de tirades molt destacades si tenim en compte que abans de l'atemptat arribava només a les 40.000 còpies setmanals. La societat francesa, horroritzada, ha reaccionat davant el brutal atac contra un dels puntals de la societat democràtica com és la llibertat d'expressió. El premi Nobel de la Pau, l'argentí Adolfo Pérez Esquivel, ha escrit en ple debat sobre els límits d'aquest dret imprescindible que "donar suport a la llibertat d'expressió no és compartir el contingut de totes les expressions". "La provocació tant com el respecte són part de la política democràtica. Qui reprimeix la llibertat d'expressió, reprimeix la democràcia", adverteix.

És precisament aquesta convicció la que ha impulsat la reacció de la societat francesa, on el ja famós *Je suis Charlie* no és només un lema afortunat sinó un crit autèntic i sincer en defensa de la llibertat i la democràcia.●

Seis años de cárcel para los responsables de Youkioske

La Audiencia Nacional impone una pena de tres años de prisión por un delito agravado contra la propiedad intelectual y otros tres años por promoción y constitución de una organización criminal.

Almudena Vigil, Madrid

Condena histórica para los responsables de Youkioske, la página web que publicaba en Internet de forma gratuita publicaciones periódicas (prensa) y libros sin la autorización de los titulares de los derechos de dichas obras. En una sentencia con fecha de ayer, la Audiencia Nacional (AN) impone para dos de los responsables de la web *pirata* tres años de prisión para cada uno por un delito agravado contra la propiedad intelectual, y otros tres años de cárcel por un delito de promoción y constitución de una organización criminal.

También deberán pagar una multa de 6.000 euros y abonar una indemnización por responsabilidad civil a los perjudicados en la cantidad que se fije en ejecución de sentencia. Para ello, se tomarán como tope las cantidades reclamadas por el Ministerio Fiscal, que había solicitado que se indemnizara "a la Asociación de Editores de Diarios Españoles (Aede) en la cantidad de 3.695.004 euros; a Editorial América Ibérica, en la cantidad de 24.004 euros; y en lo que se refiere al Centro Español de Derechos Reprográficos (Cedro), en la cantidad que se determine en el juicio oral o en ejecución de sentencia".

Además, la AN declara "el comiso de los efectos informáticos intervenidos, así como de las ganancias acreditadas hasta un importe de 196.280,71 euros que podrá ejecutarse sobre cualesquiera bienes pertenecientes a los condenados, con arreglo a lo dispuesto en el artículo 123.7 del Código Penal", y les condena al pago de las costas.

"Desprecio a las víctimas"
Según recoge la sentencia, de la que ha sido ponente el magistrado Enrique López, "el caso enjuiciado pone de manifiesto un absoluto desprecio de los acusados a las víctimas o perjudicados por el delito". Y añade: "No les dolía ningún

Youkioske.com era una página web para leer diarios y revistas en línea.

tipo de prendas en manifestar su absoluto menosprecio, cuando no vilipendio, a aquellos que sabían perjudicaban con sus acciones, de tal modo que se mofaban de cómo iban a emplear sus beneficios disfrutando en paradisíacas playas, mientras otros se irían al paro".

Continúa la Audiencia señalando que "el plan criminal basado en hacer pasar una página de enlaces por un mero espacio cibernético de compartimiento de contenidos entre altruistas titulares de

La condena les impone el pago de indemnizaciones a los afectados y de las costas

Según la Audiencia, "eran plenamente conscientes de la criminalidad de sus acciones"

derechos para poner a disposición de los lectores un amplio abanico de contenidos, cuando, en realidad, esta página era alimentada por los propios socios de los condenados obteniendo ilegalmente estos contenidos y ubicándolos a la Red haciéndose pasar por usuarios anónimos, es de una antijuricidad inédita en este tipo de delitos, donde muchos de los concernidos hasta ahora sólo buscaban un hueco en las dudas que planteaban los sistemas P2P -páginas de intercambio de archivos entre

ALTA CONDENA

Es la primera sentencia de la AN que condena un delito contra la propiedad intelectual en su tipo agravado (tres años de cárcel), y lo hace amparándose en que el perjuicio económico a los editores fue muy alto (de 3,7 millones de euros).

particulares- y las páginas de enlace".

En este sentido, añade que "los acusados pretendieron ampararse en las teóricas dudas sobre la legalidad de este tipo de técnicas de comunicación de contenidos en Internet para enmascarar su plena convicción de ilegalidad, habida cuenta el *modus operandi*, poder colocarse en el burdelero del administrador de páginas web".

Finalmente, la sentencia señala que "los acusados eran conscientes de la plena criminalidad de sus acciones, del perjuicio que le generaban al mercado y a los legítimos competidores, hasta el punto de que lo que buscaban era chantajear con su acción criminal y el daño causado para que los propios perjudicados les compraran el negocio".

La Audiencia Nacional impone una condena récord

● La condena impuesta por la Audiencia Nacional es la mayor impuesta hasta ahora en España a piratas informáticos.

● Desde la página web de los condenados, David González Hernández y Raúl Antonio Luque, se podían descargar diarios y revistas de tirada nacional de forma gratuita sin respetar los derechos de autor.

● En total, durante dos años subieron a Internet de forma ilegal 17.000 ejemplares de publicaciones españolas, alemanas, italianas, francesas, inglesas, portuguesas, rusas y holandesas.

● Aparte de la condena a prisión, la sentencia les impone una inhabilitación especial de cinco años

"para el ejercicio de las profesiones de administrador de servicios y páginas web y gestor de contenidos en dichas páginas".

● La sentencia, que es recurrible en casación ante el Tribunal Supremo, confirma el ánimo de lucro de los condenados que, mediante la publicidad, llegaron a obtener unas

ganancias de 196.280 euros.

● La Audiencia Nacional establece que "cualquier actividad de colgar obras protegidas o de utilizar sistemas de intercambio de archivos se puede considerar que constituye comunicación pública", tal y como aparece regulado en el artículo 20 de la Ley de Propiedad Intelectual.

Ricardo Coarasa - Madrid

A los dos creadores y administradores de la web de descargas ilegales Youkioske, cerrada en mayo de 2012 por orden judicial, su lema de «lea gratis la mejor prensa diaria» les ha salido caro. En una sentencia histórica contra la piratería informática la Audiencia Nacional ha condenado a seis años de prisión a David González y Raúl Antonio Luque –responsables de distribuir a través de internet ejemplares de periódicos y revistas sin permiso de sus editores– por un delito contra la propiedad intelectual y otro de promoción y constitución de una organización criminal, tal y como reclamaba el fiscal Daniel Campos (aunque su petición de condena era de ocho años de prisión).

En una sentencia de la que ha sido ponente el magistrado Enrique López, la Sección Segunda de la Sala de lo Penal, presidida por la magistrada Concepción Espejel, prohíbe a los dos condenados a administrar páginas web y gestionar sus

contenidos durante cinco años y les impone una multa de 6.000 euros y la obligación de indemnizar a los perjudicados –la Asociación de Editores de Diarios Españoles, el Centro Español de Derechos Reprográficos y la Editorial América Ibérica– con la cantidad que se estipule durante el juicio (sólo la asociación de editores reclama una indemnización de 4,7 millones por los perjuicios causados por la polémica web). Igualmente, acuerda el comiso de los efectos informáticos intervenidos a los condenados, así como de las ganancias que obtuvieron gracias a la publicidad que insertaban en su web, 196.280 euros.

La Sala absuelve, sin embargo, al tercer acusado, Óscar González, que trabajaba como programador en la web y cuya vinculación con los hechos es, según el tribunal, «meramente formal».

El tribunal ha llegado a la «convicción plena» de que los condenados «participaron en una asociación para difundir a través de internet publicaciones periódicas y libros sin autorización de los titulares de los derechos», al menos desde junio de

2009 y hasta el cierre de la página. La web, creada en septiembre de 2008, ofrecía la posibilidad de leer gratis esas publicaciones españolas y extranjeras (que superaron las 17.000), pero sus responsables «se lucraban a través de la publicidad».

«Plenamente conscientes»

Los creadores de Youkioske.com –que llegó a tener doce millones de visitas al mes– «no tenían acuerdo alguno con los periódicos o editoriales» y la Audiencia no da crédito a su versión de que, cuando algún medio de comunicación protestaba por tratarse de un contenido protegido, lo retiraban de la web. De hecho, recuerda que las empresas editoras les instaron sin éxito «en múltiples ocasiones» a que retiraran sus publicaciones de la web. Y, en todo caso, subraya la Sala, que contarán con el consentimiento de algunos medios es irrelevante penalmente. «Esto es algo así como si una persona entra en un centro comercial y se apodera de objetos ocultándolos bajo sus ropas y a la vez compra legalmente unos productos pasando por

caja –resalta el tribunal–. Es obvio que esto segundo en modo alguno legítima ni convierte en jurídico lo primero».

«En pocas ocasiones», dice el tribunal, «existe tanta actividad probatoria y pruebas suficientes como para poder proceder a una condena».

LA SENTENCIA

Actuaron con «absoluto desprecio» a los perjudicados, «cuando no vilipendio»

Los acusados eran, según los magistrados, plenamente conscientes de la ajenidad de parte de los contenidos que subían, concretamente los más vistos y los que hacían rentable la página.

El tribunal censura de forma contundente la actuación de los responsables de Youkioske, quienes actuaron, dice, con un «absoluto desprecio», no sólo a la ley, «sino y sobre todo a las víctimas o perjudicados por el delito». «No les dolía ningún tipo de pren-

Golpe a la «piratería»: seis años de cárcel por el «kiosco» ilegal

La Audiencia condena a los dos creadores de Youkioske a seis años de cárcel por lucrarse ofreciendo gratis la prensa en internet sin permiso de los medios

LA JUSTICIA EUROPEA RECHAZA EL IVA REDUCIDO A E-BOOKS

El Tribunal de Justicia de la Unión Europea (UE) sentenció ayer que Francia y Luxemburgo no pueden aplicar un tipo reducido del IVA a la distribución de libros electrónicos, a diferencia de lo que

ocurre con los libros en papel. La corte comunitaria, con sede en Luxemburgo, dio así la razón a la Comisión Europea (CE), que le había solicitado aclarar si esos dos países vulneraban la directiva

sobre IVA de 2006 al aplicar desde 2012, respectivamente, un tipo reducido del 5,5 % y el 3 % a los libros electrónicos. El Tribunal señaló que los tipos reducidos del IVA únicamente se aplicarán a las entregas de bienes y a las prestaciones de servicios de las categorías que

figuran en el anexo III de la directiva IVA, que menciona el «suministro de libros, en cualquier medio de soporte físico». Así, concluyó que los tipos reducidos son aplicables a las operaciones consistentes en la distribución de libros que tengan en un soporte físico. Aunque

das en manifestar su absoluto menosprecio, cuando no vilipendio, a aquellos que sabían perjudicaban con sus acciones». Llegando incluso, recalca la Audiencia Nacional, al extremo de que «se mofaban de cómo iban a emplear sus beneficios disfrutando en paradisíacas playas, mientras otros se irían al paro».

Sociedad creada en Belice

Los magistrados relatan cómo actuaba la organización liderada por los condenados. David Hernández y Raúl Luque se encargaban de la administración de la empresa que explotaba la página, Network Babilon, y de la gestión de la web (a través de una sociedad, Mil por Mil, constituida «en un sitio tan lejano y opaco» como Belice), «así como de decidir las publicaciones que subían a los contenedores virtuales». Realizar las copias y subir a la red las publicaciones protegidas por la propiedad intelectual era el cometido de unos subordinados de nacionalidad ucraniana que no han podido ser identificados, «en turnos de cinco personas los días laborables y al me-

nos dos los fines de semana», que obedecían siempre las órdenes de Hernández.

El tribunal rechaza sin embargo condenar a los procesados por blanqueo de capitales—como reclamaban los editores—dado que las ganancias que obtuvieron, lejos de ocultarse, se utilizaban «en la adquisición de instrumentos o medios para seguir cometiendo el delito».

La Audiencia Nacional compara la actuación de los condenados con «entrar en un kiosco físico y apropiarse de los periódicos suficientes como para ser entregados después a cualquiera que los quiera, eso sí, siempre que lean un folleto publicitario».

Hernández y Luque, continúa la sentencia, «eran perfectamente conocedores de la ilicitud de la actividad» y a pesar de eso la llevaron a cabo, durante más de dos años, con «un claro ánimo de lucro», causando un perjuicio a terceros «fuera de toda duda», pues las copias ilegales «perjudican a los titulares de los derechos cuando se colocan en el mercado». Buscaban, concluye el tribunal, «chantajear» a los editores para que «les compraran el “negocio”».

Alejandro Otea

4,7

millones

es la cantidad que reclama de indemnización la Asociación de Editores por los perjuicios causados

12

millones

de visitas al mes llegó a registrar Youkioske gracias a los 17.000 ejemplares de diarios y revistas que ofrecían

36

meses

se prolongó la actividad delictiva de la web de descargas, de junio de 2009 a mayo de 2012

reconoció que, para poder leerse, el libro electrónico necesita un soporte físico (como un ordenador), dicho soporte «no está incluido en la distribución de libros electrónicos». La corte consideró que la directiva europea excluye cualquier posibilidad de aplicar un tipo reducido

del IVA a los «servicios suministrados por vía electrónica», y en su opinión la distribución de libros electrónicos es un servicio de esta clase. Además, rechazó el argumento de que la distribución de libros electrónicos constituye una entrega de bienes y no un servicio.

L'exdirector de Vallès Visió defensa que el van acomiadar en represàlia per haver denunciat ingerències

El Consorci Teledigital Mollet justifica la decisió per la mala situació econòmica

Granollers / Mollet

F.P. Represàlia per la denúncia pública d'ingerències polítiques en la direcció de Vallès Visió o una decisió per reduir les despeses en un canal públic de televisió que el 2012 havia perdut uns 230.000 euros? Aquestes són les tesis contraposades que l'advocat de Jordi Seguer, exdirector de Vallès Visió, i el del Consorci Teledigital Mollet (CTM) van defensar dimarts en el judici a Granollers pel conflicte laboral derivat de l'acomiadament del periodista el març de 2013. Els alcaldes de Parets i Montornès, Sergi Mingote i José Antonio Montero, van declarar com a testimonis. L'alcalde de Mollet i president del CTM, Josep

J. Seguer, exdirector de Vallès Visió

Monràs, ho va fer per escrit. El judici va quedar vist per sentència.

En l'informe final, l'advocat de Seguer va dir que l'acomiadament del periodista va ser, en realitat, "represaliador per les opinions manifestades als mitjans de comunicació" sobre ingerències polítiques de Feliu Tura,

Josep Monràs, alcalde de Mollet

que aleshores era assessor extern de Vallès Visió. "Hi ha una relació de causa-efecte automàtica", va dir l'advocat, que va recordar que només passen tres dies entre la denúncia pública i l'acomiadament. A més, els testimonis acrediten que no s'havia parlat de la possibilitat d'acomiadar Seguer en el plenari

El judici per la denúncia de Jordi Seguer queda vist per sentència

—on hi ha els representants dels ajuntaments— del febrer, defensava. Això, va dir, tampoc ho aclareix Monràs, "que no respon les preguntes de si s'havia parlat prèviament de l'extinció de contracte del senyor Seguer", va ressaltar. Per tot plegat, demanen la nul·litat de l'acomiadament.

En canvi, l'advocat del CTM va defensar la legalitat de l'acomiadament, que es justificava per la necessitat de reduir despeses després de la sortida dels ajuntaments de la Llagosta i Sant Fost. També va assegurar que "no hi ha cap element determinant que ens porti a pensar que s'ha vulnerat la llibertat d'expressió o que s'ha coaccionat perquè el director no fes les seves funcions. Només hi ha criteris dispersos". En el judici "s'ha provat la

causa econòmica que sustenta l'acomiadament", va dir.

En les seves respostes, Monràs assegura que la decisió d'acomiadar Seguer és d'ell perquè entra en les seves funcions. Mingote i Montero també ho van certificar, tot i que posteriorment va ser ratificada pel plenari del CTM. Mingote va afirmar que sabia que Seguer "passava per situacions complicades al Consorci per la relació laboral que tenia amb Feliu Tura, que era de tensió i no era còmoda per ell perquè no podia desenvolupar la seva feina com volia". Per la seva banda, Tura va admetre que demanava periòdicament a Seguer informes del minutatge del temps dedicats a cada poble i Ajuntament, l'escaleta, el tema d'obertura de l'informatiu o els convidats al programa de debat polític. Ho va justificar: "Entrava en les meves funcions". També va justificar un correu electrònic de la cap de premsa de l'Ajuntament de Mollet amb suggeriments sobre continguts com una actuació normal de "tots els gabinets de comunicació per vendre les notícies". Si Tura va incidir en les decisions de Seguer va ser "en criteri informatiu" i va recordar que la línia editorial està marcada pel ple del CTM.

La 62a Trobada Internacional del SCIJ reunirà 220 periodistes

Baqueira, escenari de la 62a trobada internacional de periodistes esquiadors

Baqueira Beret serà l'escenari de la 62a Trobada Internacional del SCIJ, que reunirà 220 periodistes de tot el món. La cita se celebrarà del 7 al 14 de març a l'estació d'esquí de Baqueira Beret i reunirà 220 periodistes de més de 32 països. Es tracta d'un esdeveniment internacional de gran magnitud.

Durant una setmana, periodistes de tot el món i de totes les disciplines (esport, cultura, economia, societat, política, etcètera) participaran en la 62a Trobada Internacional de Periodistes del SCIJ (Ski Club International des Journalistes). Aquest esdeveniment, que se celebra des del 1955, s'organitza cada any en un país diferent i aquest any, per tercera vegada en la història, té lloc a l'estació aranesa Baqueira Beret, coincidint amb el 50è aniversari

de l'estació.

Aquest esdeveniment inclou tot tipus d'activitats, com ara competicions (un gegant d'esquí alpi i una cursa d'esquí de fons), descoberta del te-

ritori, cultura i tradicions, així com exposicions i discussions periodístiques d'actualitat. A més, inclourà una sortida a Barcelona que ofereix activitats i serveis postesquí de primer ordre.

A la Vall d'Aran els periodistes s'allotjaran a l'hotel Montarto i podran conèixer al llarg de la setmana les pistes de Baqueira Beret però també el romànic de l'Aran i també de la Vall de Boí.

Baqueira Beret, escenari del 62a trobada de periodistes de tot el món © Baqueira Beret

EL MIRADOR

La libertad de prensa y el artículo 2 (I)

ÁNGEL CAMACHO
Abogado y periodista

Paseaba el domingo por las ruinas de Corbera la Foradada y me congratulé ver grupos de jóvenes leyendo los poemas del *Abecedario de la Libertad*. El día era espléndido, soleado, en este final extraño del invierno. El valle del riu Sec daba señales de querer recibir a la primavera. Vamos, que la batalla del Ebro, que tuvo allí su peor muestra, era historia que no se repetirá.

Todo aquello hace ochenta años. Y sin embargo está latente en muchos hogares, por activa o por pasiva, mientras van desapareciendo los protagonistas. Si el lector no ha estado en Corbera d'Ebre, no lo dude, vaya, visite el

pueblo viejo, el museo, y luego pase por Gandesa para completarlo con el gran Centro de la Memoria Histórica. Y por qué no, pasarse por la pastelería Puyol, en la Farola.

Los pueblos que no tienen memoria se pueden precipitar a repetirla. Esta frase encierra la realidad de los actuales «ciegos» y de los «iluminados» y de los «sordomudos» que, en buena parte, «okupan» los puestos de mando de la sociedad.

Así me vino a la memoria algo que los periodistas mayores de 50 años recordarán en sus propias carnes. Y los estudiantes de Periodismo se harán cruces.

El ya desaparecido Manuel Fraga, ministro de Franco, se quiso apuntar un tanto porque el Régimen tenía que lavarse algo la cara ante el mundo. El Fuero de los

Españoles de 17-VII-1945 decía en su artículo 12 que «todo español podrá expresar libremente sus ideas mientras no atenten a los Principios Fundamentales del Estado». Pero como el Estado seguía siendo antipático y sancionaba a diestro y siniestro a los plumíferos y radiofonistas, el ínclito Fraga se sacó de la manga la Ley de Prensa e Imprenta de 18 de marzo de 1966.

Quería demostrar a los denostados liberales, a los de la conspiración judeo-masónica, que en España había libertad de información.

Vamos, pues, camino del cincuentenario.

Nos estremecemos de emoción ante el anuncio. ¡Por fin libertad de información!... Les recuerdo el artículo 2 de la Ley, que se hizo tristemente famoso:

«La libertad de expresión y el derecho a la difusión de información, recogido en el art. 1º, no tendrán más limitaciones que las impuestas por la leyes». Y viene el resto. Son limitaciones: «el respeto a la verdad y a la moral, el acatamiento a los Principios del Movimiento Nacional y demás Leyes Fundamentales, las exigencias de la defensa nacional, de la seguridad del Estado y del mantenimiento del orden público interior y de la paz exterior; el debido respeto a las instituciones y a las personas en la crítica de la acción política y administrativa; la independencia de los Tribunales y la salvaguardia de la intimidad y del honor personal y familiar».

Aparentemente irreproachable. Lo que ocurrió es que eran

demasiados límites y demasiadas interpretaciones por todos los organismos implicados.

Así que menudearon los expedientes administrativos y las denuncias con multas y cierres de periódicos, de las que no se salvó

El ministro Fraga se sacó de la manga la Ley de Prensa e Imprenta de 1966

ni el órgano de derechas *El Alcázar*, que editaba la empresa Prensa y Ediciones SA que fue denunciado por la Hermandad de Nuestra Señora Santa María del Alcázar, suspendido temporalmente; o

el diario *Madrid* de la empresa Madrid, Diario de la Noche SA. Este diario acabó siendo, literalmente, dinamitado.

Sobre el artículo 2 de la Ley de Prensa e Imprenta ha recaído jurisprudencia, inicialmente, tímida, que se aceleró con la muerte del dictador y los cambios correspondientes.

World Press Photo rectifica i retira el seu premi

*L'autor de la sèrie sobre Charleroi
admet haver-ne falsificat escenes*

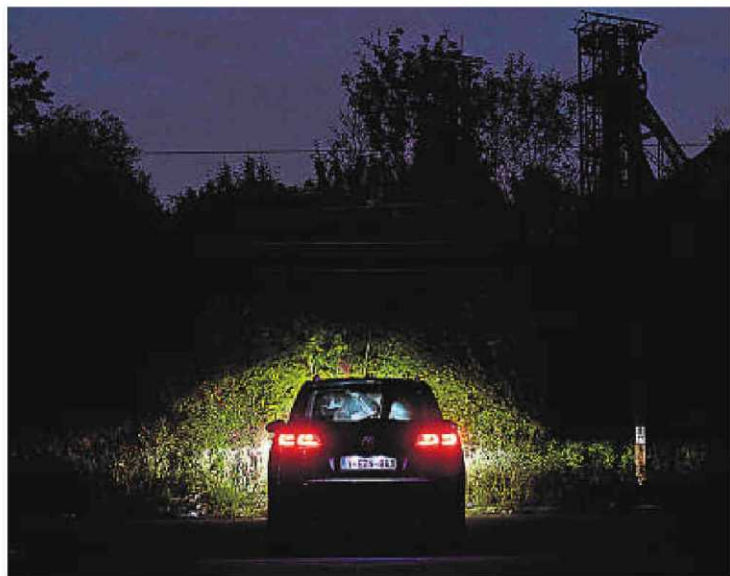
BEATRIZ NAVARRO
Brussel·les. Corresponsal

Després de setmanes de polèmica, el World Press Photo (WPP) s'ha rendit a l'evidència i ha optat per retirar el seu premi a l'obra del fotògraf Giovanni Troilo sobre la ciutat de Charleroi, sèrie guanyadora de la categoria d'històries a Problemàtiques Contemporànies. El primer premi ha recaigut en el que era el segon guardonat, Giulio Di Sturco, per la seva sèrie *Chollywood*.

Troilo ha reconegut que una

de les imatges (una foto en què un pintor recrea amb models reals una escena de canibalisme) no va ser presa a l'empobrida ciutat belga sinó a Brussel·les. "Aquesta falsificació de la informació viola les normes del concurs", va anunciar abans-d'ahir a la nit el certamen. "Estem davant un cas clar d'informació enganyosa i això canvia com es percep la història. S'ha violat una regla, s'ha creuat una línia vermella", va admetre el director, Lars Boering.

Fins ahir, l'organització havia defensat contra pluja i vent la se-

GIOVANNI TROILO

Una de les polèmiques fotografies de la sèrie

va decisió de premiar Troilo malgrat que l'autenticitat de la seva obra, *El cor fosc d'Europa*, va ser qüestionada des del primer moment pel sector. L'alcalde de la ciutat, Paul Magnette, la va qualificar de muntatge i va demanar al certamen que li retirés el premi per "falsejar la realitat" i ofendre

tant els habitants de Charleroi. Troilo va reconèixer que en alguns casos els personatges eren familiars o coneguts seus: també que va ajudar algunes escenes, per exemple col·locant una llanterna sota una parella que fornica en un cotxe. Amb tot, el WPP es va donar per satisfet amb les explicacions i dilluns va confirmar la seva decisió.

La notícia de la falsa atribució d'una foto ha estat la gota que ha fet vessar el got. El certamen, molt criticat per la seva laxitud davant l'evidència que aquestes (i d'altres) fotos premiades tenen més preparació de la que es pot esperar del fotoperiodisme, va anunciar ahir la convocatòria d'una conferència sobre la definició de la fotografia de premsa i l'ètica en la professió.●

Màrius Carol

DIRECTOR

El termòmetre de la pols als llibres

L'escriptor John Steinbeck acostumava a fer broma dient que es pot mesurar la cultura dels pobles pel gruix de la pols als llibres d'una biblioteca pública. Com que els sistemes de neteja han millorat tant en els últims anys, segurament la pols resulta un element poc científic per mesurar el nivell cultural dels pobles, sobretot quan hi ha altres dades més objectives. Una és l'atenció que els dediquen els mitjans de comunicació. Per aquesta raó, la Fundació Banco de Santander va convocar els directors dels quatre principals diaris espanyols per debatre el present i el futur del periodisme cultural. I encara que a les intervencions es va posar de manifest que als Estats Units, per exemple, no hi ha una secció específica de Cultura, perquè es considera que la informació cultural està implícita en totes les facetes de l'ésser humà, la tradició europea és una altra de ben diferent, fins al punt que els suplementos culturals

són la prova del nou del periodisme de qualitat.

Va ser interessant contraposar les diferents visions del mateix concepte: la cultura és una manera de veure la vida, resulta un punt de trobada entre diferents concepcions del món, és un oasi de reflexió enmig del bosc informatiu. I es va constatar que continua sent vàlida, per especialment encertada, la definició del poeta mexicà José Vasconcelos quan va escriure que la cultura constitueix una forma de progrés sense la qual no es pot exigir als pobles cap conducta moral.

Aquest diari publica prop de tres mil pàgines a l'any sota l'epígraf de Cultura i un suplement setmanal de trenta-dues. La cultura és un fenomen que la societat del lleure ha engrandit i que troba a la premsa, més que en cap altre mitjà de comunicació, el seu millor hàbitat per desenvolupar-se.

El World Press Photo retira una foto falsa

Redacció
BARCELONA

L'organització del World Press Photo, la màxima referència del fotoperiodisme, ha retirat el primer premi de la categoria de temes contemporanis a l'italià Giovanni Troilo per haver incomplert les regles

en el seu treball sobre la ciutat belga de Charleroi. Els responsables del concurs han descobert que una fotografia de la seva sèrie no va ser feta a Charleroi, sinó a Molenbeek, un districte de Brussel·les. El mateix fotògraf ho ha confirmat, en contra de la documentació que havia pre-

sentat. "Aquesta informació falsa és una violació de les bases del certamen", ha indicat World Press Photo, que ha concedit el primer premi al fins ara segon guanyador.

El premi a Troilo carrega amb la polèmica des que l'alcalde de Charleroi va presentar una queixa

Una fotografia marcada per la polèmica ■ GIOVANNI TROILO

al concurs. D'entrada, World Press Photo va ratificar la seva decisió arran d'una investigació. Ara, després d'una nova recerca, s'ha fet enrere.

Troilo va rebre el guardó per un reportatge titulat *El cor fosc d'Europa*, en el qual relata diferents situacions –atur, immigració i delinqüència– en aquesta ciutat del sud de Bèlgica. L'alcalde es va indignar amb el reportatge perquè "és una distorsió greu de la realitat, indigna per a la reputació de la ciutat, així com la professió de fotoperiodista". ■

Se encaró con un periodista que le preguntó por el «caso Monedero»

Pablo Iglesias pierde los nervios

Pablo Iglesias se siente incómodo con la Prensa y con algunas preguntas. Las entrevistas en los medios públicos bolivarianos no pueden ser su referente. Allí, nada se sale de cauce y el profesional amigo sabe lo que debe y puede preguntar. En España, afortunadamente, estamos muy lejos de este escenario. Pablo Iglesias perdió ayer los papeles en el programa radiofónico «Carne Cruda» cuando se le preguntó si Juan Carlos Monedero era «casta» por cobrar 425.000 euros en un año y si su actuación con Hacienda había sido honrada. Muy nervioso, Iglesias cuestionó la profesionalidad y la intencionalidad del periodista y admitió su enfado. Más vale que Iglesias se acostumbre a entrevistas difíciles, porque tiene que aceptar para Podemos lo que ha estado exigiendo para otros partidos.

Retiren el World Press Photo a Troilo

BRUSSEL·LES | EFE

■ L'organització de World Press Photo, que concedeix la màxima distinció del fotoperiodisme, ha retirat finalment el primer premi de relat en la categoria temes contemporanis a l'italià Giovanni Troilo per haver incomplert les bases del concurs en el seu treball sobre la ciutat belga de Charleroi.

«Després de rebre nova informació (...) World Press Photo va reobrir la seva recerca i la conclusió és que el reportatge no compleix amb les bases del concurs i per això el premi ha de ser revocat», va explicar el jurat en un comunicat.

L'organització va descobrir que una fotografia sobre un pintor que creava una obra amb models no havia estat capturada a Charleroi, sinó a Molenbeek, un districte de Brussel·les.

GIOVANNI TROILO

La foto no havia estat feta a Charleroi, sinó a Molenbeek.

El mateix fotògraf va confirmar que la fotografia no havia estat presa a Charleroi, en contra de la documentació que va presentar, i «aquesta informació falsa repre-

senta una violació de les bases del concurs de 2015», va indicar World Press Photo, que va «desqualificar» el treball i va concedir el premi al segon guanyador.

El World Press retira un premi per mentir sobre l'origen de la foto

World Press Photo ha retirat el premi al fotògraf Giovanni Troilo a causa que va mentir respecte al lloc d'origen d'una de les fotografies, incomplint les nor-

mes del concurs. Troilo va presentar al concurs del 2015 una història titulada *El cor fosc d'Europa*, explicant que es tractava d'un relat gràfic sobre la ciutat

belga de Charleroi. Tanmateix, World Press va esbrinar que una foto d'aquesta sèrie havia estat captada a Molenbeek, al costat de Brussel·les.

Consens per a una taxa

Els productors volen que el PPC faci de mitjancer amb el govern de l'Estat

Redacció
BARCELONA

El sector audiovisual ha demanat al PPC que faci de mediador amb el govern espanyol perquè no impugni la taxa a les operadores d'internet; així ho va afirmar ahir Raimon Masllorens, president de Proa (Productors Audiovisuals Federats de Catalunya), després de la reunió que el conseller de Cultura, Ferran Mascarell, va fer amb els grups polítics i el sector. La intenció era consensuar una posició després que el govern espanyol instés la Generalitat a obrir negociacions per arribar a un acord sobre l'impost i l'amenaçés de portar la llei al Tribunal Constitucional.

Ferran Mascarell és el conseller de Cultura ■ ACN

La presidenta de l'Acadèmia del Cinema Català, Isona Passola, va anunciar també que preparen un acte públic "en positiu" de rebuig a la mesura de l'executiu espanyol. Mascarell, d'altra banda, va dir que la inclusió de la taxa en els pressupostos aprovats aquesta setmana n'avalua la legalitat. ■

INTERNET

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Periodisme i Mitjans de comunicació

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
06/03/15	La nova mobilització contra l'exclusió de la dona als mitjans catalans / Media.cat - Observatori crític dels mitjans	33	3

Periodisme i Mitjans de comunicació

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

La nova mobilització contra l'exclusió de la dona als mitjans catalans

Viernes, 6 de marzo de 2015

Autora: kate shea baird Els mitjans catalans tenen un problema amb la dona. Un de gros. No és només que les dones estiguin infrarepresentades a la premsa, la televisió i la ràdio catalana, sinó que sovint hi estan completament silenciades. Sovint semeten tertúlies en les quals només hi intervenen homes i el públic pot passar dies sense llegir ni un sol article d'opinió escrit per una dona a un diari com El Punt Avui. Una anàlisi de Joan Vallvé sobre els debats de televisió i ràdio del 2012 dóna una idea de fins a quin punt és extrema la situació actual. Aquell any, a la ràdio pública catalana, 4 de cada 5 tertúlies van ser exclusivament formades per homes. Per què és important tot això? En primer lloc, molts dels mitjans catalans reben subvencions públiques i no hi ha cap raó per la qual les dones hagin de pagar impostos per finançar unes institucions controlades en gairebé la seva totalitat per homes. En segon lloc, importa perquè si es comença per suposant que el coneixement i el talent estan distribuïts equitativament entre els dos sexes, pot deduir-se que hi ha molts homes mediocres ofegant les veus de dones capaces de tenir un rol a la vida pública catalana. I, en tercer lloc, deixant de costat els mèrits de cada individu, la inclusió de perspectives diferents contribueix a la creació d'una gamma més àmplia d'experiències i idees a la discussió i, per tant, aquesta s'hauria de valorar per si mateixa. Malauradament, la posició de les dones als mitjans de comunicació i el debat públic a Catalunya i Espanya està molt per sota d'altres països. No crec que sigui casualitat que la Liz Castro i jo (ambdues immigrants) siguem unes de les persones més actives entre les que denunciem l'estat actual de la situació al Twitter. La Liz va piular el hashtag #OnSónLesDones per primer cop el desembre del 2013 i jo era l'única persona qui, l'abril passat, va criticar la manca de dones a les taules redones del Congrés de Comunicació Política de Catalunya. Aquest fet és sorprenent, atès que aquí hi ha moviments feministes molt actius i una proporció relativament elevada dels càrrecs polítics electes estan ocupats per dones. D'altra banda, en els últims mesos les veus crítiques han començat a trobar-se i organitzar-se a través de hashtags com ara #OnSónLesDones i #ProuCampsDeNaps. Per tant, aquest és un bon moment per considerar allò que aquest moviment embrionari pot aprendre de les experiències dels seus homòlegs d'altres països. Catalunya i la resta de l'Estat s'estan enfrontant encara al primer obstacle del que serà una llarga batalla per uns mitjans representatius: posar fi a l'exclusió de la dona i aconseguir que cada tertúlia i cada secció d'opinió inclogui, com a mínim, una veu femenina. Avui dia a Catalunya les crítiques de l'exclusió de la dona encara es responen amb una actitud defensiva i una acusació de "quotisme". En canvi, al Regne Unit i als Estats Units està generalment acceptat que, encara que no sigui a propòsit, si no hi ha cap dona, vol dir que existeix un sistema de quotes que privilegia els homes. Organitzar un debat entre homes es veu cada cop més com un risc i sovint resulta en una allau de crítiques, particularment a les xarxes socials, a les quals hi ha comptes com el de @NoWomenSpeakers que es dediquen a piular sobre aquest tema. Al Regne Unit, la BBC ha sigut pressionada

durant anys per millorar la representació de les dones a la ràdio i la televisió. Sha trigat a arribar-hi, però ara per ara la BBC accepta que la seva responsabilitat consisteix a fer de contrapès davant les desigualtats estructurals, en comptes de reflectir les estructures de poder tal com són. Lany passat, el seu director de Televisió, Danny Cohen, va posar fi als programes d'humor en els quals no apareixia cap dona, qualificant-los d'inacceptables. El principal programa de debat polític de la BBC, Question Time, aconseguix compensar força bé l'escassa representació de les dones a la vida pública britànica: el 44% dels seus tertulians són dones, encara que les dones formen només el 23% del parlament i una proporció encara menor dels ministres del govern. Aconseguir aquest nivell de representació en un sistema polític dominat per homes implica un canvi en les pràctiques a l'hora de convidar els tertulians, ja que si es demanés que tots els partits enviessin un representant de la seva elecció, el resultat seria inevitablement un plató ple d'homes. També implica definir l'experiència d'una manera més àmplia, que vagi més enllà dels alts càrrecs, i ser més imaginatiu a l'hora de pensar en qui pot aportar idees interessants al programa; Question Time convida dones catedràtiques, periodistes, empresàries, blogueres i activistes per equilibrar els diputats i ministres que generalment són homes. La diversitat més enllà del gènere Tant al Regne Unit com als Estats Units s'està posant més atenció a la qüestió de l'edat i la diversitat ètnica als mitjans de comunicació. Al Regne Unit hi ha una especial preocupació per la desaparició de les dones de les pantalles de televisió un cop aquestes arriben a una certa edat. Aquesta preocupació es va fer més evident quan una presentadora de la BBC, Miriam O'Reilly, va guanyar el seu cas contra la discriminació per edat l'any 2011. El debat sobre la diversitat ètnica és particularment actiu i complex als EUA, on aquelles tertúlies que no la tenen en compte estan subjectes a tanta crítica com les que no inclouen cap dona. A Catalunya, on la immigració massiva és un fenomen relativament nou, el debat sobre la representació mediàtica del 15% de la població d'origen estranger amb prou feines ha començat. Shi destaca Diverscat, un petit grup de periodistes i activistes que anima els periodistes i els productors a reflectir la diversitat del país en el seu treball. Els activistes que promouen la igualtat de gènere a Catalunya no han d'oblidar dels altres dèficits de diversitat dins el panorama mediàtic actual. El poder de l'audiència Què passa si els productors, editors i organitzadors de conferències decideixen no actuar? Què pot fer el públic per provocar un canvi? El novembre del 2011, un grup de dones conegudes va escriure una carta al diari britànic The Guardian en la qual van prometre boicotejar els debats sobre les polítiques públiques que no comptessin amb la participació de cap dona. No obstant això, aviat es va fer evident que el poder real està en mans dels homes convidats a participar en aquest tipus d'esdeveniments i no pas en les dones que hi assisteixen. Aquell mateix any, Cord Jefferson va llançar una proposta en la qual els homes blancs boicotejarien les tertúlies on les dones i les minories ètniques no estiguessin representats, però no va ser fins al 2013, amb un polèmic article de Rebecca Rosen sobre els debats del món de la tecnologia, que la gent va començar a mobilitzar-se. Poc després van sorgir iniciatives semblants en altres camps dominats per homes, com els de la seguretat o les relacions internacionals. Gràcies a Clásicas y Modernas, Espanya ja té la seva pròpia campanya, que demana que els homes es comprometin a fer un boicot dels debats on no hi intervé cap dona com un acte de solidaritat aquest març, el mes del Dia Internacional de la Dona. Internet també permet que tots, homes i

Audiencia: 5.866

Ranking: 4

VPE: 15

Página: 3

Tipología: blogs

dones, tinguin una petita influència sobre el debat nacional i global. A més de tuitejar la disconformitat amb els diaris i emissores que exclouen les dones, es poden triar quines veus simplifiquen en línia. Els debats a les xarxes socials sovint reproduïxen i reforcen les estructures de poder tradicionals en comptes de desafiar-les. Fa dos anys, influent escriptor de tecnologia, Anil Dash, es va adonar que seguia i interactuava amb homes de manera desproporcionada al Twitter. Va decidir retuitejar només a dones durant un any, i fer servir el poder i la influència que li donaven els seus milers de seguidors per promocionar-les. En considerar qui seguim i a qui retuitegem, tots, fins i tot el piulador més humil, pot ajudar a assegurar que les veus de les dones siguin escoltades. Per aquest motiu, aquest març seguiré l'exemple de Dash i només retuitejaré les piu